

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Buriana a soudkyň JUDr. Hany Příhodové a JUDr. Ivany Tomkové ve věci žalobce **XXXX** zastoupeného Mgr. et Mgr. Václavem Hnilo, advokátem se sídlem v Písku, Velké náměstí 116/7, proti žalovanému **SPORTIS, příspěvkové organizaci**, Horní 1679/22, Žďár nad Sázavou, IČ 65759800, zastoupenému JUDr. Alešem Mejzlíkem, advokátem se sídlem ve Žďáru nad Sázavou, Sadová 2237/17, za účasti vedlejšího účastníka na straně žalovaného **Kooperativy pojišťovny, a.s., Vienna Insurance Group**, Pobřežní 665/21, Praha 8, IČ 47116617, o zaplacení částky 57.534,30 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 23. 11. 2016, č. j. 7 C 209/2016-83,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se p o t v r z u j e .**
- II. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení v částce 10.030 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Aleše Mejzlíka, advokáta se sídlem ve Žďáru nad Sázavou, Sadová 2237/17.
- III. Žalobce je povinen nahradit vedlejšímu účastníkovi na straně žalovaného náklady odvolacího řízení v částce 600 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d ň ě n í

V záhlaví označeným rozsudkem zamítl soud I. stupně žalobu, aby byl žalovaný povinen zaplatit žalobci částku 57.534,30 Kč (výrok I.), a žalobci stanovil povinnost, aby do tří dnů od právní moci rozsudku nahradil žalovanému náklady řízení ve výši 18.004,80 Kč k rukám právního

zástupce žalovaného (výrok II.) a aby v téže lhůtě nahradil vedlejšímu účastníkovi na straně žalovaného náklady řízení ve výši 600 Kč (výrok III.).

Proti tomuto rozsudku se odvolal žalobce, neboť nesouhlasil se závěrem soudu I. stupně, že žalovaný prokázal, že vynaložil veškerou péči, kterou lze rozumně požadovat, aby ke škodě, jejíž náhrady se domáhá, nedošlo, a že se tak zprostil ve smyslu ust. § 2924 občanského zákoníku své odpovědnosti za vzniklou škodu. Podle jeho názoru žalovaný jako provozovatel tobogánu, na němž došlo k poškození jeho zdraví, nesplnil veškerou péči, kterou lze po něm racionálně požadovat, neboť světelná signalizace upozorňující návštěvníky na bezpečnostní prodlevu k nástupu na tobogán nezajišťuje zcela evidentně jeho bezpečný provoz, neboť je nastavena časově a nikoli tak, že umožní vstup další osobě na tobogán až poté, co jej opustí předchozí sjíždějící osoba. Žalovaný se tedy své odpovědnosti za škodu vzniklou na zdraví žalobce nezprostil a dospěl-li soud I. stupně k opačnému závěru, věc nesprávně právně posoudil. Kromě toho vytkl soudu I. stupně, že nezjistil správně a úplně skutkový stav, neboť neprovedl navržený důkaz potřebný k prokázání rozhodných skutečností, a to, že bylo možno se v tobogánu tzv. zaseknout. Poukázal na to, že navrhoval zkušební jízdu na místě samém, nicméně takový důkaz soud považoval za nadbytečný a neprovedl jej. Proto pak sám resp. jeho syn provedl zkušební jízdu na tobogánu a zjistil, že v inkriminovaném místě není ve středu tobogánu dostatek vody, neboť voda stéká po boku tobogánu, a proto je uživatel tobogánu nucen posunovat se směrem vpřed fyzickou silou. Vytkl dále soudu I. stupně, že nezohlednil skutečnost, která vyplynula z důkazního řízení, a to že žalovaný neprováděl pravidelně elektrovizy tobogánu. Nesouhlasil dále ani rozhodnutím soudu I. stupně ohledně náhrady nákladů řízení, neboť podle jeho názoru jsou v posuzované věci dány důvody pro postup podle ustanovení § 150 o.s.ř.a, přičemž důvody hodné zvláštního zřetele, pro něž by neměl být jako neúspěšný účastník zavázán k povinnosti nahradit žalovanému náklady řízení, spatřuje v tom, že je to nespravedlivé, a to především s ohledem na existenci okolností souvisejících s předprocesním stadiem sporu, chování žalovaného a vedlejšího účastníka na jeho straně a z okolností uplatnění nároku. Poukázal na to, že v souvislosti s utrpěnou škodou na zdraví vynaložil značné náklady a není spravedlivé, aby musel žalovanému jako příspěvkové organizaci nahradit náklady řízení v plné výši. Z uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém písemném vyjádření k odvoláním žalobce žalovaný uvedl, že je považuje za nedůvodné. Nesouhlasil s jeho argumentací, že nevynaložil veškerou péči, kterou lze racionálně požadovat, aby ke škodě nedošlo. Připustil, že vždy je možné provést více účinnějších bezpečnostních opatření, nicméně všechna v úvahu přicházející bezpečnostní opatření realizovat nelze, neboť je třeba zvažovat také ekonomickou racionalitu konkrétního preventivního a bezpečnostního opatření. Nelze nevidět, že realizace každého takového opatření znamená zvýšené náklady, které musí být promítnuty do ceny vstupného, a nelze připustit, aby výše ceny vstupného přesáhla možnosti veřejnosti. Právě proto je v ustanovení § 2924 občanského zákoníku uvedeno, že ke zproštění provozovatele odpovědnosti za škodu stačí, prokáže-li, že vynaložil veškerou péči, kterou lze rozumně požadovat. Rozumně požadovat neznamená požadovat to nejlepší. Zvolená bezpečnostní světelná signalizace je podle jeho názoru zcela vyhovující, neboť její interval je nastaven tak, aby s ohledem na výsledky řady zkušebních testů byla časová rezerva mezi začátkem a koncem jízdy po sobě jdoucích uživatelů tobogánu dostatečná. Zdůraznil, že po celou řadu let jeho provozu k žádné škodě s výjimkou případu žalobce nedošlo. Poukázal dále na to, že tvrzení žalobce, že se ve spodní části tobogánu ocitl bez přísunu vody, a proto v něm uzízl, bylo spolehlivě vyvráceno dvěma videozáznamy zachycujícími dobu, kdy žalobce a následný uživatel tobogánu uskutečnili svoje jízdy. Bylo prokázáno, že voda do tobogánu rovnoměrně a bez přerušování tekla, a voda, která vtékala do horní části tobogánu, ve stejném množství vytékala z vyústění tobogánu na dojezdu, neboť tobogán tvoří hermeticky

těsné potrubí. Žalobcem navrhovaný důkaz na provedení zkušební jízdy tak byl zcela nadbytečný. K tvrzení žalobce o absenci elektrorevize předmětného tobogánu žalovaný poukázal na protokol o zkoušce skluzavky, z něhož zcela zřejmě vyplývá, že elektrorevize tobogánu jako součásti celého relaxačního centra byla provedena k tomu oprávněnou osobou dne 14. 10. 2013. Žalovaný dále ani nesouhlasil s námitkami žalobce, které se týkaly rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, neboť podle jeho názoru v posuzované věci nepřichází aplikace ustanovení § 150 o.s.ř. v úvahu. Nejde totiž o takový výjimečný případ, který by odůvodňoval nepřiznání náhrady nákladů řízení podle míry úspěchu ve věci. Žalovaný proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný v celém rozsahu potvrdil.

K odvolání žalobce se písemně vyjádřil i vedlejší účastník na straně žalovaného (dále jen vedlejší účastník), který stejně jako žalovaný považoval odvolání žalobce za nedůvodné. Podle jeho názoru soud I. stupně zcela a úplně zjistil skutkový stav a z řádně provedených důkazů dospěl ke zcela správným skutkovým zjištěním a věc rovněž správně právně posoudil. Žalobcem podané odvolání je tak zjevně účelové, vedené pouze jeho snahou získat finanční odškodnění. Vedlejší účastník proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně potvrdil.

Z podnětu takto podaného odvolání žalobce přezkoumal Krajský soud v Brně jako soud odvolací rozsudek soudu I. stupně v celém rozsahu, jakož i řízení, který je vydání předcházelo, a posoudil je jako včasné, podaného osobou k tomu oprávněnou, jako přípustné a řádné (ust. § 204 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 201, ust. § 202 odst. 2 a contrario a ust. § 205 odst. 1 a 2 téhož zákona). Odvolací důvody, které žalobce uplatnil ve svém odvolání, lze podle názoru odvolacího soudu podřadit pod ust. § 205 odst. 2 písm. d/, e/ a g/ o.s.ř., tedy, že soud I. stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Skutečnosti zakládající odvolací důvod ve smyslu ust. § 205 odst. 2 písm. a/ o.s.ř., které odvolací soud zkoumá z úřední povinnosti, nebyly žalobcem v jeho odvolání tvrzeny a odvolací soud je ze spisu ani nezjistil. Po přezkoumání věci dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Z obsahu předloženého spisu odvolací soud zjistil, že se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení žalované částky, a to jako náhrady škody na zdraví, která mu vznikla v důsledku zranění na tobogánu v Relaxačním centru ve Žďáru nad Sázavou, jehož je žalovaný provozovatelem, a to dne 17. 8. 2015, kdy se při sjíždění tobogánu v uvedeném centru ocitl bez přísunu vody, v tobogánu uvízl a další uživatel sjíždějící tobogán za ním do něj narazil a způsobil mu škodu na zdraví. Žalovaná částka představovala náhradu bolestného ve výši 33.391,80 Kč, dále náklady spojené s léčením ve výši 972,50 Kč a náhradu ztráty na výdělku po dobu pracovní neschopnosti ve výši 23.170 Kč. Žalovaný připustil, že ke zranění žalobce uvedeného dne na tobogánu v zařízení, jehož je provozovatelem, skutečně došlo, nicméně svou odpovědnost za takto vzniklou škodu na zdraví žalobce odmítal poukazem na to, že provedl řádná bezpečnostní opatření k předcházení škodám a vynaložil veškerou péči, kterou lze rozumně požadovat, aby byl provoz na předmětném tobogánu bezpečný. Za této situace se tedy soud I. stupně správně zabýval otázkou odpovědnosti žalovaného za takto vzniklou škodu a zjišťoval především, zda žalovaný prokázal, že vynaložil veškerou péči, kterou lze rozumně požadovat, aby ke škodě nedošlo.

Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce skutečně dne 17. 8. 2015 při jízdě na tobogánu v Relaxačním centru ve Žďáru nad Sázavou, jehož provozovatelem je žalovaný, utrpěl škodu na zdraví, sporná mezi nimi zůstala pouze otázka, jak k uvedené škodě došlo resp. co bylo příčinou tvrzeného uvíznutí žalobce v tobogánu a s tím spojená otázka, zda žalovaný vynaložil

veškerou péči, kterou lze rozumně požadovat, aby ke škodě nedošlo, a své odpovědnosti za škodu, se tak zprostil. Při posuzování této otázky vycházel odvolací soud ze skutkového stavu tak, jak jej zjistil soud I. stupně, neboť podle názoru odvolacího soudu soud I. stupně z provedených důkazů dospěl ke zcela správným a dostačujícím skutkovým zjištěním, a proto v tomto směru odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu I. stupně, s nímž se ztotožnil.

Je nepochybné, je ve smyslu ust. § 2924 občanského zákoníku odpovídá provozovatel za škodou vzniklou z provozu, přičemž své povinnosti se zproští, prokáže-li, že vynaložil veškerou péči, kterou lze rozumně požadovat, aby ke škodě nedošlo. Jde o odpovědnost za škodu založenou na objektivním principu a uvedený liberační důvod prokazuje provozovatel. Není pochyb o tom, že žalovaný provozuje Relaxační centrum ve Žďáru nad Sázavou, jehož součástí je tobogán, a že žalobci vznikla škoda na zdraví právě při sjíždění předmětného tobogánu. Odmítali tedy žalovaný svou odpovědnost za takto vzniklou škodu na zdraví žalobce způsobenou z jeho provozní činnosti, bylo na něm, aby tvrdil a prokázal existenci uvedeného liberačního důvodu, tedy, že skutečně vynaložil veškerou péči, kterou lze rozumně požadovat, aby k uvedené škodě nedošlo. Po přezkoumání této otázky přisvědčil odvolací soud závěru soudu I. stupně, že existenci tohoto liberačního důvodu žalovaný prokázal a že se své odpovědnosti za takto vzniklou škodu zprostil, a tudíž za ni neodpovídá. I v tomto směru odvolací soud pro stručnost odkazuje na přílehlavé odůvodnění rozsudku, z něhož je zřejmé, že se I. stupně velmi podrobně a pečlivě touto otázkou zabýval a učinil v tomto směru správné závěry. I když lze připustit, že žalovaný v posuzované věci neprovedl všechna myslitelná a v úvahu přicházející bezpečnostní opatření k tomu, aby zabránil vzniku případných škod, nicméně opatření, která provedl, jak byla zjištěna a popsána v odůvodnění rozsudku soudu I. stupně, jsou i podle názoru odvolacího soudu dostatečná a svědčí o tom, že žalovaný předcházení škodám a bezpečnosti svých návštěvníků relaxačním centru věnoval náležitou pozornost a dostatečnou péči, a splnil tak požadavek vyplývající z ust. § 2924 o. z., aby se své odpovědnosti za vzniklou škodu v posuzované věci zprostil. Soud I. stupně v odůvodnění svého rozsudku správně uvedl, že zákonem připouštěná možnost liberace není spojena s vynaložením veškeré možné myslitelné péče, kterou může provozovatel, byť i třeba jen hypoteticky vynaložit, neboť zákonodárce zcela jasně deklaroval, že postačí prokázání takové péče, kterou lze rozumně požadovat, aby ke škodě nedošlo. Soud I. stupně rovněž správně zohlednil, že pojem racionality je také zapotřebí posuzovat z hlediska ekonomicky ospravedlnitelného přístupu k řešení daného problému, aby nedošlo k tomu, že v důsledku realizace všech v úvahu přicházejících bezpečnostních opatření a s tím spojených nákladů dojde k takovému navýšení cen vstupného, které pak bude pro běžné návštěvníky nedostupné. Soud I. stupně vyložil ustanovení § 2924 o. z. správně a v návaznosti na to v této věci správně uzavřel, že žalovaný za vzniklou škodu neodpovídá.

Vzhledem k výše uvedenému neobstojí námitka žalobce uváděná v jeho odvolání, že žalovaný nesplnil veškerou péči, kterou lze po něm racionálně požadovat, aby předcházel škodám. Především žalovaným nainstalovaná bezpečnostní světelná signalizace s časovým intervalem odpovídá i podle názoru odvolacího soudu ve spojení s ostatními zjištěnými opatřeními k předcházení vzniku škod (zatřídění tobogánu do kategorie „snadná“, jízda na něm povolena pouze vleže s nohama napřed, názorné a srozumitelné bezpečnostní pokyny pro použití tobogánu na dvou viditelných tabulích – písemně a v piktogramech, kamerové monitorování jízd, dohled plavčíka, pravidelné kontroly tobogánu apod.) zákonnému požadavku vynaložení péče, kterou lze rozumně požadovat.

Neobstojí ani námitka žalobce, že soud I. stupně neúplně zjistil skutkový stav, neboť neprovedl jím navržený důkaz provedením zkušební jízdy na místě samém, a to k prokázání jeho tvrzení, že se při jízdě v tobogánu ocitl bez vody, a tudíž se tzv. zasekl. I podle názoru odvolacího soudu by provedení takového důkazu bylo zcela nadbytečné, a tudíž nevhodné, neboť

z provedených důkazů, a to z videozáznamu, bylo toto žalobcovo tvrzení vyvráceno, neboť bylo zjištěno, že v inkriminované době voda v tobogánu rovnoměrně a plynule bez přerušení tekla, takže nemohlo dojít k tomu, že by se žalobce v tobogánu ocitl bez přísunu vody a v důsledku toho v něm uvízl. V této souvislosti je zapotřebí uvést, že pokud žalobce ve svém odvolání uvedl, že takovou zkušební jízdu, jak navrhoval před soudem I. stupně, provedl později sám se svým synem, a při odvolacím jednání navrhl, aby byl proveden důkaz videozáznamem z této zkušební jízdy, je takto žalobcem navržený důkaz nepřijatelný. Žalobci totiž nic nebránilo v tom, aby případnou takovou zkušební jízdu provedl ještě v průběhu řízení před soudem I. stupně a pořízený videozáznam z ní navrhl soudu I. stupně k důkazu. To však žalobce neučinil, a pokud takový důkazní návrh učinil až v odvolacím řízení, učinil jej v rozporu s ustanovením § 205a o.s.ř., a proto jej odvolací soud nemohl provést a cokoli z něj vyvozovat.

Není důvodná ani námitka žalobce v tom směru, že žalobce neprovedl veškerou péči, kterou lze rozumně požadovat, aby ke škodě nedošlo, neboť nebyla řádně provedena revize elektrozařízení předmětného tobogánu. Z protokolu o zkoušce skluzavky – tobogánu ze dne 14. 10. 2014, který byl proveden k důkazu soudem I. stupně, bylo totiž zjištěno, že revize elektrozařízení skluzavky bylo provedeno oprávněnou osobou dne 14. 10. 2013 revizním technikem, č. revize 342013. Z protokolu nevyplývá, že by elektrozařízení tobogánu nebylo schopno bezpečného provozu.

Z výše uvedeného je zřejmé, že odvolací důvody, které žalobce uplatnil ve svém odvolání, nejsou dány, neboť soud I. stupně v předmětné věci správně a dostatečně zjistil skutkový stav a rovněž jej správně právně posoudil. Není důvodná ani námitka žalobce ohledně nesprávného rozhodnutí soudu I. stupně o náhradě nákladů řízení, neboť i podle názoru odvolacího soudu není v předmětné věci na místě postup podle výjimečného ustanovení § 150 o.s.ř., podle něhož lze z důvodů hodných zvláštního zřetele odepřít úspěšnému účastníkovi právo na přiznání náhrady nákladů řízení. Odvolací soud stejně jako soud I. stupně žádné takové důvody hodné zvláštního zřetele v posuzované věci neshledal, neboť v okolnostech souvisejících s předprocesním stadiem sporu, které ostatně žalobce ani nijak blíže nespecifikoval, je spatřovat nelze. Nepříznivé majetkové a osobní poměry žalobce, které by za určitých okolností mohly takovým důvodem být, zjištěny nebyly a žalobce je ostatně ani netvrdil. Soud I. stupně proto správně při rozhodování o náhradě nákladů řízení postupoval podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a ve věci úspěšnému žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení, jejichž výši stanovil rovněž správně.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v celém jeho rozsahu jako věcně správný potvrdil za použití ust. § 219 o.s.ř.

Rozhodnutí o náhradě nákladů odvolacího řízení, a to jak ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným, tak také ve vztahu mezi žalobcem a vedlejším účastníkem, je odůvodněno ustanoveními § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1 téhož zákona, podle nichž mají v odvolacím řízení zcela úspěšný žalovaný i vedlejší účastník právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, které jim vznikly. Náklady odvolacího řízení žalovaného jsou tvořeny jeho náklady spojenými s právním zastoupením advokátem, který v odvolacím řízení učinil dva úkony právní služby, a to sepis vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání. Náleží mu proto odměna za tyto dva úkony právní služby, a to za každý z nich ve výši 3.420 Kč (ust. § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění - dále AT). K tomu mu náleží paušální náhrada hotových výloh za dva úkony právní služby po 300 Kč (ust. § 13 odst. 3 AT), dále cestovné vlakem k odvolacímu jednání ze Žďáru nad Sázavou do Brna a zpět v doložené výši 249 Kč (ust. § 13 odst. 4 AT) a konečně náhrada za promeškaný čas za 6 půlhodin po 100 Kč (ust. § 14 odst. 3 AT). Takto vzniklé náklady odvolacího řízení žalovaného je zapotřebí navýšit o 21 % daň z přidané hodnoty (DPH),

neboť advokát žalovaného doložil, že je jejím plátcem a DPH patří rovněž k nákladům řízení (ust. § 137 odst. 3 o.s.ř.). Celkové náklady odvolacího řízení žalovaného tedy činí 10.030 Kč, a proto k zaplacení této částky odvolací soud zavázal žalobce tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, přičemž lhůta ke splnění uložené povinnosti a platební místo jsou odůvodněny ustanoveními § 160 odst. 1 o.s.ř., § 149 odst. 1 o.s.ř. a § 211 téhož zákona.

Náklady vedlejšího účastníka jsou tvořeny jeho hotovými výdaji ve smyslu ust. § 151 odst. 3 o.s.ř. ve znění účinném od 1. 7. 2015 ve spojení s ust. § 355 věta první téhož zákona, a to v paušální výši určené podle ust. § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb., tedy ve výši po 300 Kč za sepsí vyjádření k odvolání žalobce a účast u odvolacího jednání. Další náklady odvolacího řízení spočívající v cestovním k odvolacímu jednání, které vedlejší účastník požadoval, nebyly přiznány, neboť je vedlejší účastník žádným způsobem nedoložil. Náklady odvolacího řízení vedlejšího účastníka tak činí 600 Kč a k zaplacení této částky tedy odvolací soud zavázal žalobce rovněž tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, přičemž i v tomto případě je lhůta ke splnění uložené povinnosti odůvodněna ustanoveními § 160 odst. o.s.ř. a § 211 téhož zákona.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku **l z e** podat do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat pouze dovolací soud.

Nesplní-li povinná strana dobrovolně a včas to, co jí ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, **m ů ž e** se oprávněná strana domáhat jeho splnění návrhem na výkon rozhodnutí.

Brno 19. prosince 2017

JUDr. Jaroslav Burian, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brázdová